

Børnene og deres lege i Solgården

Jeg blev født i Solgården i november 1951. Altså født hjemme. Jeg flyttede hjemmefra i 1971. Da var min søster Lene flyttet hjemmefra to år tidligere. Vores bror, Peter, var en efternøler og flyttede fra Solgården i 1981.

Mine forældre blev i Solgården til deres død i 1987 (far) og mor i 2001, dog døde mor på plejehjemmet dette år.

Mine egne børn har således også oplevet Solgården, mens mormor og morfar stadig levede.

Der var altid nogen at lege med i Solgården. Vi var virkelig mange børn i alle aldre, som Lena og Inge Lise Pape også beskriver.

Trafikken var anderledes i 50'erne og 60'erne. Vi kunne lege på vejen, og det gjorde vi.

Først og fremmest tagfat, eller "nyser", som vi kaldte det. Senere lærte jeg, at andre sagde "tik" eller andre ord, når de fik fat i en. "Nyser" var forbeholdt den østlige del af Vendsyssel i et smalt bånd over mod den vestlige del af Vendsyssel.

Alle aldre kunne være med til "nyser" og også til Antonius, hvor en tennisbold skulle over Solgårdens tag fra garageanlægget og over mod opgang 3. De store var med, for kun de kunne klare dette enorme kast.

Kluddermutter og "to mand frem for en enke" kunne også leges med mange deltagere.

I mindre grupper hoppede vi i mand, trillede glas- og marmorkugler, spillede med hønseringe eller s-ringe. Vi spillede med bold op ad muren. Hvem kunne jonglere med tre bolde på én gang? Vi kastede med knive og indtog land. Vi brugte dolke, som vi havde fra spejder.

Senere blev det moderne at hoppe i elastik. Eller at sjippe. Både enkeltmands-sjip, eller store tove, hvor både store og små kunne være med. Når vi hoppede i store tove, foregik det også på vejen.

Vi spillede ikke badminton, vi spillede ketcher. Og som jeg husker det, gjaldt det om at få så mange slag over hækken som muligt.

Ind imellem krævede vi mere plads til vore lege. Så gik vi i Lilleskoven. Én ting var farligt ved denne skov. Der var en mergelgrav, og den var bundløs. Det var SÅ forbudt at gå tæt på denne sø. Men vi klatrede i træer, plukkede brombær, og byggede huler derude.

Engang var vi en hel flok, store og små, der legede Familien Trapp ude i Lilleskoven. Jeg har tjekket årstal mht. filmen. Den tyske/østrigske filmudgave kom i 1956. Jeg har været en af de små i den trappske børneflokk på 10, og Ulla Mostgaard har sikkert været moderen.

Sommerens lege udendørs sluttede, ligesom vi blev kaldt ind til aftensmad, nogle før andre. Sommetider spiste vi også udenfor på trappestenen. Aftensmad var mellemmadder og mælk. For den varme middagsmad fik vi klokken tolv, hvor vi havde lang middagspause i skolen.

Når vi ikke legede ude, havde vi kælderhalsen som legeplads. Mest uhyggelig var kulkælderens hule ved opgang tre. Sommetider stod døren på klem, og vi kunne se et kæmpehul med kul, dybt og farligt.

Jeg tror, Hans Eriks far, Harald, var vicevært, og han gik nede i dette kælderdyb og skovlede kul, mens han blev helt sort i hovedet.

Hver familie havde to rum i kælderen. Ole og Flemming Hartmann havde et stort kælderrum, hvor vi måtte spille bordtennisturneringer. Mest de store drenge, men vin små kiggede beundrende på.

En vinter gik store og små sammen om at lave cirkus nede i det allersidste kælderrum i den lange fløj, ved opgang 3. Jeg tror, det var malerens rum. De voksne kom og indløste billetter, og vi lavede et flot show.

Jeg skulle fortælle en spøgelseshistorie, mens jeg lyste mit ansigt op nedefra for at øge uhyggen.

Hvert år ved fastelavnstid kom der en båd på en lastbil med sømænd, der samlede ind til sømandsenker. De sang og spillede og løftede os børn op. Jeg var rædselsslagen og gemte mig altid under trappen, til "båden" var kørt videre væk fra Solgården.

I de allertidligste år husker jeg også vagabonderne, skærslipperne, der spillede og sang under vore vinduer. Husmødrene kastede ti-ører ned til dem.

Når foråret kom tilbage efter vinteren, fandt vi rulleskøjterne frem. De blev spændt på skoene. Ligesom isskøjterne blev spændt på støvlerne. Vi rullede rundt om hele Solgården og også på det modsatte fortov ovre ved Juuls hus. Vi blev dygtige, men havde også uheld.

Flere har nævnt sandkassen, og den var et samlingspunkt. Også de større børn holdt af at bygge borge og lege med tændstikbiler. Gyngerne var lidt farlige, og mange fik skader, som en anden skriver om.

Jeg husker, at vi engang var i krig med villavejenes børn. Kan det passe?

Det var de store børn, der dannede fortrop med kæmpekæppe. Søren Henrik(Basse), John, Peter, Carsten, Hans Erik, Erik, Ole.

Hvem var fjenden? Ja, drenge og piger fra de små villaveje, der stødte op til Solgården.

Jeg har været for lille til kampen. Men det var stort og drabeligt, mens det stod på.

Gad vide, om de voksne fik sat en stopper for dette?

Hvis man googler nogle af de lege, jeg nævner her, kommer der masser af beskrivelser. Man kan endda købe dyre, dyre plancher til at hænge op i fritidsordningen eller i skolen, der skal inspirere børn i dag til at komme ud og genopdage glæden ved disse fælleslege.